

Leden 2017

Literární mafie

Aneb jak to všechno začalo

Katrinka, Rwakk, Tuxik, Zmok

„Tak co, vážení, jaký je váš názor?“ pravila klisna s plavou žlutou hřívou v odstínech poledního Slunce a pečlivě vyčesanou srstí s barvou vařeného humra.

„Chilli Sweet, nemyslím, že je to dobrý nápad. Nemůžeš vecpat do každého fanficu hektolitry krve. Tolik jich ani v mladém novorozeném hříběti není!“ Zemní poník zelenkavý jako jarní tráva s hřívou zbarvenou do odstínů podzimního listí zakroutil hlavou. „S tebou bude ještě, kobylo, práce,“ nadhodil trochu urážlivě.

„Ale... to hříbě bylo napojeno na transfúzi,“ protestovala Chilli Sweet. „Hromadu transfúze!“

„To je sice hezké, ale jak říkám. Který temný kult táhne transfúzi na své tajné setkání?“ zeptal se Gloomy Sunday.

„Je to jenom příběh, vážení,“ snažila se je uklidnit modrohřívá klisna jednorožce. „To ovšem neznamená, že si můžete vymýšlet jedno přes druhé. Měla by ses držet reálií, vše ze života. Jak řekl Gloomy, v novorození tolik krve zkrátka a dobře není.“

„Nicméně extrémní způsobí, že se o dané věci bude mluvit. Normál? To je nuda. Vždyť se podívejte, paní profesorko, jak tu o tom diskutujeme!“ Chilli Sweet nechtěla ustoupit.

„Nejsem paní profesorka a říkám to, co si myslím a co se zakládá na faktech o tvůrčím psaní,“ pokoušela se argumentovat, vzápětí však tišším hlasem dodala: „Zatím nejsem.“

„No jo, sorry, Frankly Frankie...“

Gloomy přetočil na další stránku a zatímco se dvě klisny hádaly o textu, zadíval se do sešitu. Vytřeštil oči a nechápavě hleděl na kresbičku malé skullmare na kraji stránky. Otočil další stránku a kostřička tam byla znova. A další a další. Popadl notýsek oběma kopyty a začal jimi rychle listovat. Byla na každé stránce a zdálo se, že se pomalu pohybuje. Rychle projel všechny stránky odzadu a když jimi rychle listoval, kostřička se pohybovala.

„Ehm, Sweet, nemají se ty sešity na konci ukazovat profesorům, aby je ohodnotili?“

„Jo, maj. No a?“

Zelenkavý hřebec práskl sešitem o stůl.

„Sakra, to je můj sešit! Půjčil jsem ti ho jen na víkend, aby sis dohnala učivo!“

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Jo jo! Já vím! Ale uměl dřívě tvůj sešit tohle?“ Chilli se chopila sešitu a rychle přetáčela stránku za stránkou. To způsobilo iluzi animace a kostřička se dala do pohybu.

„Co to je?!“ vypískla zděšeně Frankly a odtáhla se od zbytku party. „Dejte to pryč!“

„A co sakra bude s tou krčí?“ Vložil se do hovoru Was-ist-dastofi, popelavý gryf z Gryfánie.

„Já nevím.“ Sweet překřížila kopýtko. „Tady Frankly a Gloomovi se to nelíbí.“

„Krev je ještě odpornější! Nenechávej mě v tom, Hanzie!“ prosila Frankie svého gryfiho kamaráda.

„Chilli se mnou souhlasí, to jsme dfa proti dřěma. Budeme losofat! Kdo fytáhne flašku?“

„Flašku? Jste se šprajclí?“ osočila se znovu Frankie a zakousla se do kousku jablka z doma nachystané krabičky. „Nemůžeme se domluvit jinak? Demokraticky to s největší pravděpodobností nejde, tak proč to prostě neupravit tak, aby se to líbilo nám všem?“

„Jako še bude půl hektolitrů krfe?“

„Mně a Was-ist-dastofi se to líbí. Vy jste černé ovce.“

Gloomy se na ně nevěřičně díval. „A co sakra tohle pony! Co s tou kostrou...“ Lamentoval nad svým sešitem, přesto mu nikdo nevěnoval pozornost. Vzdal to a zahleděl se někam do dálky. „Maminko, dobře jsi mi radila abych nedával své věci z kopyt,“ zaleskla se mu slzička v očku.

„Počkej, proč to zavíráš? Nemáme dojednáno, jak to bude s povídkou dál a jaké opravy provedeme!“ překvapeně zvolala Frankie a zadívala se na Gloomyho, nadále nevěnujíc pozornost zbytku party.

Gloomy se na Frankie zoufale zadíval. „Jestli mi na tohle přijde profesorka Noresy Aris, myslím tu z Japoniky, tak mě zabije. Slibovala mi to už minule, když jsem jí nedopatřením polil psa kakaem. Nevěřila mi, že to byla nehoda. Nechá mě rupnout. A máma dává hodně ze své výplaty na to, abych to tu dodělal. Budu těch sto dvacet stran muset znova přepsat do jiného a sešit se odevzdává už zítra.“

„Jo, ten pes... to fakt nebyla náhoda...“ nadhodila Chilli a hrábla kopýtkem do země.

„Nemůžeš to hned vzdávat, Gloomy,“ snažila se ho podpořit Frankie.

Gloomy nevěřičně hleděl na své spolužáky z oboru kreativní komunikace a prohrábl si hřívu, načež se dal do šíleného a hysterického smíchu. Popadal se za břicho a svalil se na lavici. Ostatní jej poněkud se znepokojením až na jednoho sledovali.

„Sešit fšdycky sešere pes. Jenše na to uš nikdo neskočí. Sešit sešere gryf!” a začal si ládovat srolovaný sešit do zobáku.

Frankie k němu během mžiku přiskočila a vyrvala mu sežvýkaný sešit ze zobáku. „Blázne idiotský!” A praštila ho jím tak silně po hlavě, až několik stránek pomalinku vylétlo směrem k zemi. „A sakra... já... já... omlouvám se.“

Was-ist-dastofi nechápavě zakoulel očima.

„Děkuji mockrát.” Téměř zoufalý Gloomy až neurvale vyrval sešit Frankie z kopyt, načež ho roztrhl a rozsypal stránky po podlaze. Gloomy se zajíkl a padl na zem, sbírajíce stránky k sobě. Podíval se nahoru na své kamarády a téměř nepřítomně pronesl. „Já je neměl očíslované, he...he..he”

„Hej, v klidu. Já už to s účou nějak domluvím.” Poplácala Sweet přátelsky Glooma.

„Já se fakt moc, moc omlouvám!” Frankie z očí vyhrkly první slzičky.

Gloomymu začaly cukat koutky. Nepřítomně vstal, sebral pár stránek a přišel k oknu. To otevřel a dříve než ho zastavili, je začal vyhazovat ven. „Let’te za svobodou!”

„Moje povídka!” vykřikla hrůzou Sweet.

„Taky řešení. Stačí říct, že sešit sešral gryf. Gryf nemusí sešit šrát dooprafdy!” Uznale zakýval hlavou.

„Ale to neznamená, že ho musíte vyhazovat z okna, vy paka!” křikla na ně Frankie. „Pojďte dolů, sesbíráme ho!”

Gloomy se řehtal jako kůň. Vůbec nevnímal, co na něj Frankie mluví a začal si prozpěvovat známou písničku o lásce, ovšem poněkud peprnější parodii která se rozmohla mezi studenty.

Frankie si promnula čelo. „Prosím, tuhle písničku ne,” zasípala unaveně, přistoupila k němu a malou chvíli se mu koukala přímo do očí. Váhala, co přesně v tuhle chvíli udělat. Neměla žádný plán, pouze nápady. A jeden z nich se rozhodla použít. Gloomymu se muselo zdát, že se ho chystá políbit, proto zavřel oči. To ale nečekal, že o malinkou chvíli později mu na obličej přistane políček. „Neblázni!”

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Tomuhle říkáš rána?“ vložila se do dění Sweet. Přistoupila ke Gloomymu a dala mu vlastní ránu. „Tomuhle se říká eSeM rána!”

Was-ist-dastofi, vlastním jménem Hans, zatím z okna sledoval, jak se ke stránkám rozházeným po dvoře shýbá paní třídní učitelka a nechápavě si je prohlíží. Was-ist-dastofi věděl co musí udělat. Rozběhl se a vyskočil z okna.

Gloomy si po první facece promnul tvář a chtěl Frankie poděkovat, ale tu přistoupila Chilli a vlepila mu takovou ránu, že protočil panenky a vznesl se do vzduchu. Udělal mistrnou otočku a na maličký okamžik se podíval nad její prudkou silou. Načež dopadl na lavici a překulil se na druhou stranu. Téměř mimo ještě postřehl, že Hans vyskočil z okna.

A tak jsem začal svoji pout', byla jeho poslední myšlenka než se praštil do hlavy o nějakou brašnu. Nejspíše patřila Sweet, ale na tom nezáleželo. Ten kus snad sto let starého chleba, co v ní byl, byl tvrdý až moc.

Hans dopadl přímo před učitelku a postavil se do vojenského pozoru. „Felice se omloufám, šel jsem sničit Gloomyho sešit. Byla to nehoda, paní učitelko!”

„Hansi, nezkoušej to na mně. Nemůžeš na sebe brát všechny průšvihy svých spolužáků. Že tě nemůžu vyloučit ze školy neznamena, že s tím nebudu nic dělat. Napíšu tvému otci do Gryfanie a všechno podrobně popíši. Pokud vím, tak si potrpíte na disciplínu.”

„Hoj, bratře a sestro. O co jsem přišla?“ vložila se do konzervace Chilli Sweet, která slétla dolů stejným oknem. Gloomy byl fajn, ale scéna, kterou nahoře vyváděl, jí už lezla na nervy a... no... možná v tom byla i špetka svědomí.

Was-ist-dastofi srazil paty, podíval se na Chilli, pokývl, a oba odstartovali zpátky do třídy.

A paní učitelka jen nevěřicně kroutila hlavou. Podívala se na stránku, kterou stále držela v ruce. „A hele! To je ale hezká kostička. Gloomy se opravdu zlepšil.”

Polykala slzy. Už od chvíle, co uhodila Gloomyho, nemohla přestat ronit další a další kapky neštěstí. Jistě, neměla problém občas někoho proplesknout sešitem či řádně tlustou bichlí, ale nikdy si nedovolila vztáhnout své vlastní kopýtko vůči jednomu ze svých nejlepších přátel. Nebo ne? Co pro ni vlastně Gloomy znamenal?

Gloomy po omámení kouskem chleba otevřel víčka a podíval se do jejich plačících očí. Nevěděl, co má říct, ale věděl, že pláče pro něj. Cítil v hrudi jisté horko a nevěděl co říct. Nakonec ze sebe vykoktal: „Byla to fakt rána, ale...” přitáhl ji k sobě a pošeptal ji do ucha. „Děkuji, potřeboval jsem to.”

Stále brečela. Nemohla přestat. Tolik jí pomyšlení na bolest jiných ničila zevnitř. Nemohla se smířit s myšlenkou, že někomu skutečně ublížila, ačkoli se jí teď dotyčný snažil konejšit milými slovy.

Gloomy se usmíval. Netušil sice co má dělat, ale přivinul ji k sobě a tak nějak mu nedošlo, že jejich malé drama sleduje zbytek třídy. „Opravdu se nemusíš strachovat,” pročísl jí hřívu a smál se. „Pomohla jsi mi. Ale myslím, že bychom měli vstát.” Táhlé upřené pohledy celé třídy, kteří na ně hleděli, ho náhle trochu zaskočily a cítil se trapně.

„Oni nás viděli,” uvědomila si Frankie a její alabastrová srst zrudla studem. Znovu vzlykla, tentokrát ale slzu setřela kopytkem a zamrkala, aby vstřebala další potencionální potůčky. Otočila se ke své třídě a tvrdě si je měřila. „Co na nás tak koukáte? To si tu normální poník nemůže pobřečet?!”

Gloomy rychle vstal. „Jo, tady není co k pokoukání. Mezi mnou a Frankie nic není. Je to jen má kamarádka.” *Nebo ne?* Gloomy se zarděl a celá třída propukla v smích. „To není vtipné,” osočoval je.

„Přesně tak! Nic mezi námi totiž není!” *I když by to možná nebylo špatné... počkat, co to povídám?!* pomyslela si zděšeně. „Jsme jenom přátelé. Věnujte se raději svým problémům!”

Gloomy, aniž by o tom uvažoval, uchopil Frankie za kopyto a hleděl všem smíškům do tváře. Neuvědomoval si to. Udělal to instinktivně s podmětem ji chránit a dát podporu. Netušil, že třída si to vezme po svém. Všichni se za břicha popadali.

„Ty! Ty jeden, mrňavý, prolhaný, tupý, nechápavý, nevděčný, nadřžený...” křikla Chilli na Gloomyho ve dveřích. Celá třída se za ní otočila. „Co to jako má bejt!?”

Hans si rozbalil svačinu a zakousl se do hříšného jablka “Mňam mňam mňam.”

„Hanzíku, kde jste byli?” Vrhla se k němu Frankie a objala svého poněkud realitu nechápajícího (či ignorujícího?) kamaráda. „Oni se tu úplně šprajclí. Všichni na nás koukají jako vyorané myšičky.”

„No jasně, že na vás čumí jak nějací potkani! Když si tu projevujete...” Chilli se zatvářila kysele a horko těžko dořekla zbytek, „lásku.”

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Lásku?“ Alabastrová klisna těžce polkla a bláhově se zasmála nad kamarádčíným posledním slovem. „Ale prosím tě. Jsme jenom přátelé. Žádná láska. Neblázni. Jenom. Přátelé.“ I když podle tónu svým slovům také moc nevěřila.

„Tfuj, čerfík.“ odhodil Was-ist-dastofi jablko. Napochodoval do středu třídy a zeptal se okounějících spolužáků: „Co še to píšeme f té písence další hodinu?“

„Písemka? Cože?“ žáci začali v panice vytahovat sešity.

„Jaká písemka? Není snad teď tělocvik?“ Gloomy se zmateně díval okolo a tiskl Frankie ještě víc. Vůbec si to neuvědomoval. Prostě ji chtěl mít u sebe. Ona jediná na něj byla hodná a bylo mu jedno, že Chilli z něj dělala blázna.

„No jasně,“ uvědomila si Frankie. Na jednu stranu se chtěla vydat k tělocvičně a připravit se na následující hodinu, ale u Gloomyho jí bylo tak dobře... nechtěla opustit jeho pevné sevření. Přesto se pokoušela sama sebe přesvědčit, že by se měla společně s ostatními postupně odebrat k tělocvičně. „Možná bychom -“

Zazvonilo.

Žáci běží do tělocvičny. Tlačí se do šaten úzkými dveřmi. Do nosu je udeří vůně z dýmky míru třikrát propadlého bizoního spolužáka, který se v šatně zřejmě zašívá celou minulou hodinu.

Sweet v šatně přistoupila k Frankie. Chladně ji objala a nepřátelsky zašeptala do ouška: „Tak, slečinko, copak máš za lubem? Svrbí tě snad tvé partie?“

Oslovená zamrkala. Měla mírné tušení, o co Sweet jde, ale nechtěla si připustit, že by její kamarádka byla až tahle agresivní. „Co prosím?“

„Hele, nehraj si tu na úplnou blbku! Jsem vás viděla, jak jste se spolu s Gloomym k sobě hezky lísalí. A že tak najdednou? Celou dobu nic a náhle se k sobě máte jak kořata. Nějak mi to na tebe nesedí, Frankie. Ty takový romantik, a tak jednoduše si tě někdo kolem sebe ovine? Tststs.“

„Jsme přátelé. Ti se občas můžou obejmout, ne?“ pokoušela se to ukecat Frankie. Stále víc a víc si uvědomovala, že má Gloomyho ráda i trochu víc než jen jako kamaráda. *Ne, to nemůžu. Jenom kamarád*, ujišťovala sama sebe. Nechtěla si připustit pomalu docházející pravdu, která jí tížila na srdci. „Jenom. Přátelé. Musíš mi to věřit, Sweet. Nic mezi námi není.“

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Teď možná ne, ale na jak dlouho?“ Sweet ji probodla očima. „Jsi mi ochotna tady přede všemi děvčaty slíbit, že Gloomy pro tebe nic neznamená? Že je jen nemožný kamarád?“ Křikla na holky v šatně: „Hej, děvčata! Frankie nám chce něco od srdce říct!“ Pokračuje opět k Frankie. „Říct, jak je to vlastně mezi ní a Gloomym.“

Pohledy děvčat se upřely směrem k Frankie.

Zaváhala. V jistém směru měla Sweet navrch. Zнала ji. A znala Gloomyho. Stejně jako ona sama. S Gloomym se znala už od útlého věku. A ten podivný pocit v srdci... co přesně se jí pokouší její city říct? Je snad možné, že by k němu skutečně něco cítila?

„Ne,“ šeptla do země. „Nemůžu ti slíbit ani potvrdit, že pro mě nic neznamená. Známe se příliš dlouho na to, abych řekla, že pro mě nic neznamená. Znamená pro mě hodně. Mám ho ráda.“ Pohlédla Sweet přímo do očí. „Nehodlám se ho vzdát. Jakým způsobem, to si domysli sama. Chytrá na to jsi dost. Prostě ti nepotvrdím něco, co není pravda, poněvadž bych lhala sobě i vám všem okolo. Ano, mám ho ráda. Tečka.“

Šatnou se rozléhal chichot a škodolibé „Óoooo.“

„Dobře, Frankie.“ Krev se ve Sweet přímo vařila. „Vypadá to, že s některými věcmi nezůstanu jenom u fikce.“

Nastalo ticho. To prolomil až Frankienin roztřepaný hlas postupně nabírající na síle. „Jistě, fikce. Ale nikdy nevíme, co nás potká v budoucnu. Může se stát cokoli. Dneska nás můžou překvapit nepříjemnou písečkou. Zítra třeba zjistíme, že někdo z nás je ve skutečnosti na stejné pohlaví. Třeba. Nikdy nevíme. Nemůžeme s jistotou říct, co nás potká. Je to budoucnost. Tu nám nikdo nevyloží z karet. Je to čistě o tom, jak se zachováme my a jak se k nám zachová prostředí, které je kolem nás.“

„Copak, Frankie? Náká nervózní, když tu blekotáš takovéhle nesmysly,“ pravila Sweet.

„Tak kde to fásne holky? Šup, šup! Nástup!“ Vpadla do šatny kantorka. Dívky otráveně jedna za druhou vycházely ven.

„Niméně budoucnost,“ pokračovala Sweet. „To je věc pro tebe zcela nejistá. Kdo ví, zdali se dožiješ hodiny po těláku.“ Zazubila se Sweet.

Modrohřívá klisna jen zděšeně polkla. Kam se poděla její dobrá kamarádka, se kterou se tak často smála?

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Tak jdete, Frankie?“ škaredila se na ni kantorka. Oslovená jen přikývla a vydala se za ostatními spolužáky.

„Dnes si sahraje fybiku,“ zvolala nadšeně gryfí tělocvikářka. „Slepší fám to postřeh a reakce.“

Před nástupem na hodinu se ještě několik chlapců zastavilo u dveří dívčí šatny a učitelka je musela vyhnat na hodinu. Podivně se usmívali.

Gloomy čekal u šaten, dokud je profesorka nerozehnal a nemuseli se začít rozvíčovat. A mladý zemní poník se opravdu poctivě snažil zahrát... ale oproti jiným dnům se díval i směrem, kde měly v blízké době přijít klisničky. Samotného ho zarazilo, na co to myslí, ale události několika málo chvil před tím ho poněkud rozhodily a tak nenápadně vyhlížel vchod k šatnám, zda se tam objeví jeho oblíbená kamarádka. Nebo ne jen kamarádka? Takhle zmatený už nebyl dlouho dobu... do doby kdy vyšlo Star Pony Sedm a musel uvažovat, zda ten nový pony master je Luckehoofův syn nebo dcera. Z filmu to u zahalené postavy nebylo znát.

„Na co myslíš?“ Šťouchla do něj Sweet, když kolem něj procházela, ačkoliv jí to bylo víceméně jasné.

Gloomy se začervenal. „To není tvoje věc, Sweet,“ zaškaredil se a tak nějak doufal, že ho nechá být. Poslední dobou byl hodně zmatený. Nevěděl, zda za to může škola nebo dvě kamarádky, které mu ovlivnily život natolik, že ho začal mít i rád. Sweet i Frankie byly svým způsobem okouzující. Frankie byla klidná a měla v sobě něco dospělého, co ho lákalo a uklidňovalo... ale Sweet zase měla jisté mládí, které každého naplňovalo životem. A to jej lákalo, protože ho neznal. Obě dvě se mu líbily a bál se, že když se pokusí sblížit jen s jednou, tak ztratí obě. Bál se toho více než písemky z dějin literatury a to bylo co říct. Protože všem tvrdil, že je to to nejhorší.

Z chlapecké šatny se vypoťácel bizon Bongo Apaloosa a neurvale, přesto přátelsky oba objal a zahlaholil jim do obličeje „Měli byste víc hulit.“ Vypadalo to, že už odchází, ale ještě se otočil. „Hej Sweet, jdeš dneska na tu pařbu ke Glittering Extremovy.“

„Není moje věc?“ zopakovala dotčeně Sweet Gloomyho odpověď. Otočila se k Bongovi a odpověděla: „Promiň, pro teď paření vynechám,“ podívala se zpátky na Gloomyho, „mám teď jiné starosti. Ledaže by tam šel Gloomie se mnou.“ Zamrkala na něj.

Gloomy poněkud neurvale odsekl: „To bych raději vykouřil gumovou pneumatiku,“ a doufal, že to Sweet raní. „Aspoň bych měl pocít štěstí a že si mě někdo váží.“

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

Bongo nevypadal, že by ho ignorace jakkoli odrazovala. „Hej Sweeeet, Glitter by tě rád viděl. A navíc—“

„Tchüs Bongo, ktyš se okamžitě nehneš do telocvičny, tak prý budeš na zbytek hodiny cfičným terčem. A ty Gloomy taky. A já flastně taky.“ Proběhl kolem Hans.

„Bongo, pokud mě chce Glitter vidět, ať si pro to vyhradí i jiný čas než pařbu. Prostě tam teď nejdu. End of story. Kapišto?“ dodala Sweet. Podívala se ještě na Gloomyho a cosi zvláštního jí bodlo v hrudi. „Běžte už, vy hovada...“

Všichni žáci si všimli, že vybíjená neprobíhá jako obvykle. Míč se střídal v kopytech čtyř poníků, a jejich cílem se neustále stávala nebohá Frankie.

„Co s nimi dneska je?“

„Proč zrovna tahle?“

„Prej spolu maj nevyřízený účty.“

Schovala si pramínek neposedné hřívy zpátky za ouško a zároveň se snažila dát si pozor, kam se hází míč a ze které strany na ni míří tentokrát. Pokoušela se ignorovat hlasy svých spolužáků. Pomalu jí docházely síly. Neustále byla doslova živým terčem pro míč, který kvůli velké přesile ze strany své kamarádky a jejich poskoků pomalinku přicházel i o ty poslední kousky naděje, že tahle hodina někdy skončí. Zrovna se úspěšně vyhnula blížícímu se míči, když jí podklouzlo kopýtko a ona se najednou ocitla na zemi. Tělocvičnou se ozval bolestivý výkřik.

Pronikavý bolestný křik upoutal pozornost. Hra ustála, všichni tušili, že začalo jít do tuhého. Legrace překročila určitou mez. Sweet, držíc v kopytech míč, se podívala na svoji kamarádku, jak bojuje s bolestí. Měla ji naservírovanou hezky na talíři. Pokud se jí chtěla pořádně pomstít, ušetřit ji bezmilostnou lekci, měla k tomu dokonalou příležitost. Jak tam Frankie ležela, Sweet přemýšlela. Napřáhla se a...

... upustila míč. Přikročila ke kamarádce a nabídla jí kopýtko. Frankie se podívala na Sweet a v očích ji zableskla jiskřička naděje, že jejich přátelství ještě není mrtvé. Že dokázalo porazit hořkost. Natáhla se kopýtkem za Sweet, když v tom na poslední moment Sweet uhnula.

„Ups, uplavalo!“

Kruh holek se dal do smíchu.

Ukápala jí další slza. Bylo jí studno, že už zase brečí, ten den už podruhé, ale nemohla si pomoci. Už nadále nedokázala mlčet. „Co jsem ti takového provedla, Sweet?“ obořila se uplakaná Frankie. „Čím jsem si zasloužila to, co mi děláš? Jenom kvůli jednomu přátelskému objetí s Gloomym? Proč takhle vyvádíš?“

Chilli se nad Frankie rozkročila. „Oh, jen se na ni podívejte, přechytračelá Frankie si hraje na úplně blbou. Prý jedno přátelské objetí. A co ten zamilovaný kukuč, co po sobě vrháte? Nebo snad zamilované kukuče patří také do arzenálu přátelství?“

Chilli se na chvíli odmlčela. Líně se sklonila k Frankie a ostře se podívala až do hlubin jejích očí. Kamarádka? Frankie bývala kamarádka?

„Víš,“ pokračovala, „zprvu jsem si myslela, že jsem jen žárlila, ale tohle byl jenom potřebný impuls, abych si uvědomila, že jsem tě už dlouho od srdce nenáviděla.“ Odtáhla se od Frankie, postavila a zostra spustila: „Přechytračelá Frankie, která má vždycky pravdu! Mé příběhy se ti nikdy nelíbily, ale tvoje byly vždy ty dokonalé. Musely být samotnou inspirací pro ostatní a... neštvte to jenom mě, štvte to každého. Hraješ si na chudinku, ale až okatě dáváš najevo, jak máš nad druhými navrh. Že jsi ta vyspělejší, chytřejší, morálně vyzrálejší. Jako tvá ‚kamarádka‘ jsem musela stát ve tvém stínu a potom nastala má změna. Narazila jsem na pár nových přátel. Zatáhla jsem se s Bongem, chodila na pařby a nakonec jsem odhalila své skutečné hodnoty. Objevila jsem moc, zjistila, že nemusím být ta podřadná – chtěla být alfa! Vlastně řekni, Frankie, jaké to je, když věci nejdou tak, jak si sama přeješ? Strašný pocit, že? Ta bezmoc!“

Premítala nad tím, co vlastně povědět. Technicky vzato měla Sweet pravdu. Vždycky byla za tu chytrou. Téměř nikdy se se svými objevy a znalostmi nebála projevit. Stála si za nimi. A byla ráda, že alespoň v něčem byla výjimečná, že s něčím dokáže mezi svými vrstevníky prorazit. Nikdy si neuvědomila, že by tím někomu mohla přijít povýšená, natož dotyčným nějakým způsobem uškodit. Vážně jí takhle viděli všichni kolem? Jako povýšenou klisnu, která si hraje na malé neviňátko a schovává se jiným za sukni? Vždyť si tak ani nepřipadala. Jenže když si prošla některé situace, kterým byla v posledních měsících svědkem, několikrát to, aniž by to nějak zvlášť plánovala, udělala.

„Vidíš? Tvá povýšenost ti dokonce neumožní přiznat porážku. Přiznat, že vlastně mám pravdu.“

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Nechtěla jsem, aby ses tak cítila... nikdy,“ snažila se obhájit Frankie, ale najednou jí uschlo v krku a ona nebyla schopná jediné hlásky.

Mezitím se paní učitelku snažilo přesvědčit několik soucitnějších žaček, aby hru zastavila. Učitelka se na ně ale obořila:

„Myslíte si, že f šivotě se s fáma bude někdo maslit? Slabé kusy je třeba socelit již fe škole, jen tak budete připraveni na dospělost. A to je hlavní úloha tělocfiku. Druhý míč!“ Zakřičela a vhodila do tělocvičny druhý, do tvrda nafouklý míč.

Sweet zvedla nedaleký míč a podala ho Frankie. Odstoupila od ní na několik kroků a křikla: „Tak, Frankie, ukaž se!“

Gloomy se chtěl k Frankie vrhnout sotva ji začali všichni šikanovat. Nebylo to jen proto, že to byla jeho kamarádka, ale také proto, že nesnášel šikanování. Sám si ho užil dost. Jenže Bongo mu zahradil cestu a zakroutil hlavou.

„Nemá to cenu frajere. Ty kobyly jsou v páře a jen bys přilil oheň do ohně... nebo olej do oleje, sakra jak to bylo,“ zamyslel se.

Gloomy skřípal zuby. Doufal, že aspoň učitelka zasáhne, ale ona místo toho mezi ně hodila jen další tvrdý míč. Rozběhl se a rychle ho popadl. Nepřemýšlel a napráhl se. Vší silou, jemu jako zemnímu poníku vlastní, mrštíl mičudu přímo do zátylku Chillí. S takovou silou a prudkostí, že pegaska přepadla dopředu a narazila čumákem na zem.

„Fidítě děfčata?“ komentovala učitelka, „takofý nedomrlý sameček to byl, a co se f něm projefilo. Femte si s něho příklad.“

Sweet nejdřív vypadala, že obrovskou ránu vstřebala a že míč hodí po někom dalším, jenže neuběhlo ani pár sekund a začala padat na zem.

„Sweet!“ zvolala zděšeně Frankie, ale to už byla její spolužačka na zemi v naprostém bezvědomí. Všichni kolem ní se odtáhli, jenom Frankie k ní přistoupila co nejbliž to šlo. Zkontrolovala jí tep na kopýtku. Naštěstí byl v pořádku. Rychle se otočila ke kantorce a zavolala na ni: „Potřebuje ošetřit.“

„Áno. Fiber si někoho k sobě a odneste ji na ošetřofnu. Pák se sas fraťte. Ostatní – pokračujeme!“

Žáky taková nehoda ale docela rozhodila. Někdo se sice chopil míče, ale spíš než by někoho vybíjel jen přihrál, a tak to, k nelibosti učitelky, pokračovalo dál.

Frankie se přísně podívala na Gloomyho. „Pojď. Půjdeš se mnou.“

Gloomy na sucho polkl a přikývl. Vyrazil k ní, aby pomohl pegasku zvednout. Celý se chvěl. Tohle nikdy před tím neudělal. Nikdy nezranil klisničku. „Není mrtvá?“ zeptal se rozklepaným hlasem.

„Není, ňoumo,“ neodpustila si jízlivé označení Frankie. „Kdybys ji tahle tvrdě nepraštil, tak je při vědomí.“

Jenže kdybych jí nevyprokovala, nic z toho by se nestalo, uvědomila si v hlavě a chtěla se pohnout, jenže Sweetino tělo bylo i nadále moc těžké. Těžce vydechla. Porozhlédla se po třídě a našla Hanzieho s míčem v pařátech, jak s ním tříská do zdi. Nikdo kolem něho. „Hanzie, pomůžeš nám? Prosím.“

„Ja, míče jsou nuda. Těla poníků jsou sábatnější.“ Drapl pegasku za ramena a jal se jí táhnout ven z tělocvičny. Jenže zaznamenal lehce poděšené pohledy dvou poníků. „Na nosení, samosřejmě.“

Gloomy popadl gryfa za rameno a téměř vypískl: „Jemně prosím, nést není táhnout!“

Pomohl Hanzovi nahodit mu na ramena nebohou Chilli Sweet a podpíral ji. Frankie okolo nich pobíhala a jistila, aby náhodou pegaska nepřepadla. Takhle se dostali až ke kraji tělocvičny, kde už Was-ist-dastofi nemohl a tak poněkud neurvale shodil náklad na zem.

„Hanzie!“ vypískla Frankie a okamžitě se naklonila k Chilli. Naštěstí stále tvrdě spala, vnější zranění nebylo poznal. „Cos to provedl? Vždyť jsi ji mohl zranit!“

„Omloufám se, asi jedla příliš koláčků.“ Hans se podíval do schodů, které dělí tělocvičnu od chodby ve které sídlí ošetřovna. „Tohle bude těžší. Teď ji musíme čapnout fšichni najednou, nahoře to už půjde jako po drátkách.“ Chvíli trvalo, než se jim podařilo domluvit se na tom, kdo se které části těla chopí tak, aby byl dopředný pohyb vůbec možný. Frankie chytla hlavu, Hans podepíral břicho a na Gloomyho zbyla zadnice. Nebylo jisté, jestli z toho byl nadšený, protože jen prskal žíně ze Sweetiny oháňky, které mu pořád lezly do pusy. **Přesto si nestěžoval a byl tak nějak zaujatý. Nespouštěl z té oháňky oči. Nebo se díval jinam? Začal se trochu červenat, ale nepouštěl.**

Už už se dostávali k posledním schodům, když se Hans poněkud nešťastně otočil a křídlem srazil řadu květináčů z okna. Pokusil se jich co nejvíc zachytit, než dopadnou na zem, nebyl ale příliš úspěšný. Zachránil jen jedinou květinu, kterou čapnul do zobáku.

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Jaj, to je škody. Naštěstí tu nejkrásnější růži jsem sachránil,” usmál se Hans a otočil hlavou zpátky ke Sweet, která právě otevřela oči.

Sweet něco nesrozumitelného zablekotala, než přišla alespoň částečně ke smyslům. Pohlédla na gryfa s růží v zobáku. „Huh, ta je pro mě?”

Postupně zjišťovala, kde se vlastně nachází. Frankie jí podpírala hlavu, zatímco Gloomy podpíral...

„Ty jeden zatracený úchýláku!“ Začala sebou zmítat, spadla z gryfa a rozplácla se na podlaze.

„Uklidni se, fesmi si růži, a pojď s námi na ošetřovnu. Mošná máš otřes mozku a umíráš.” Hans jí vrazil růži do kopyta a ukázal cestu. „Pamatuješ si fůbec, co se stalo?”

„Dala jsem Frankie míč a o pár okamžiků později temno. Teda, Frankie, netušila jsem, že umíš dát takovouhle ránu. To bych do tebe fakt neřekla,” odpověděla do země Sweet.

Oslovená se zarazila. „Ale já jsem přece -”

Gloomy jí skočil do řeči. „Máš to v hlavě popletené, Sweet. Ve skutečnosti ti do hlavy zezadu napálil pořádnou ránu Bongo. Neudělal to určitě schválně. Byl celý sčazený.” Hřebec se nejistě zasmál. *Uff, ještě aby na to přišla.*

„Přesně tak,” příkyvovala Frankie. *Nemusí znát pravdu, že?* „Viděli jsme to všichni tři, vidíte, pánové?”

„Já myslím, že Bongo trefil fás fšechny, protože já si to pamatuji nějak jinak.” Pak se Was-ist-dastofi zamyslel. „Leda že by trefil i mně. To bych to pak měl táky popletené.”

Sweet nadzvedla hlavu a zamyšleně pro sebe pravila: „Bongo? Vždyť to snad ani není možné. Nikdy jsem ho neviděla pořádně hodit míčem a navíc je to takový zhuleneček, že by byl sotva schopný dát takovouhle ránu. Plus... Gloom se vždy tak nějak prapodivně směje, když je nejistý. Na druhou stranu...” Sweet si povzdechla. „Frankie by přeci nelhala. Byla vždycky čestná a nechce se mi věřit, že by se mohla snížit k něčemu takovému, jako je lež.”

Sweet náhle ztěžkla hlava. Opět padla na zem. „Trochu se to tu motá. Myslím, že potřebuji na ošetř...”

Opět ztratila vědomí. Frankie pohlédla na oba přítomné pány a jen mimo se zeptala: „Myslíte, že si celou tu dnešní afěrku bude pamatovat?”

„Myslím, že teď máme trošku jiný problém.“ Gloomy který se k ní sehnul se od ní bledě odtáhl a ukázal kamarádům zakrvácené kopyto. „Praštila se do hlavy, ale nevypadá to tak zle... doufám.“ Klepal se strachy.

Hans ze široka rozevřel oči. „Tak toto je verteidigungsbereitschaft!“ S plnou silou zabral a při tažení si pomáhal i křídly. „Schnell!“

Uběhlo pár hodin od chvíle, kdy Sweet podruhé upadla do bezvědomí. Stále tvrdě spala. Gloomy, Frankie a Hans seděli u jejího lehátka a čekali, co se bude dít dál.

„Myslíte, že se ještě dneska probudí?“ prolomila vražedné ticho Frankie.

Gloomy mlčel a hrabal se v aktovce, pro kterou si odskočil. Vytáhl z ní prázdný sešit a několik stránek. Chvilu se na ně díval a pak je zase vrátil do tašky. „Teďka nedokážu sakra psát, po tom co se stalo. Je to moje chyba. Zasloužím si vyloučení.“

Úzkostlivě hleděl na nebohé tělo pegasky a skousl ret. „Kéž bych mohl něco udělat. Mám o ni strach.“

Sestřička, která se o ošetrovnu starala, se přidala k rozhovoru: „Obávám se, že teď můžeme jen čekat.“ Posadila se ke svému stolku a nevěřicně zakroutila hlavou. „Ach, ta vybijená.“ Podívala se na nervózní trojici. „Děkuji, že jste sem svoji kamarádku přinesli. Více pro ni opravdu udělat nemůžete. Vraťte se zpátky do tříd, ju?“ Pohládila Gloomyho a Frankie po hřívě. Na moment se jim ulevilo.

Trojice odešla, Frankie se u východu ještě jednou zpětně ohlédla na ležící Sweet.

Jakmile všichni zmizeli, popadla sestra nedaleký telefon a vytočila ambulanci.

Sweet ležela ve vlastním pokoji v nemocnici a jedla vanilkový pudíng. Spíše se jednalo o jakési řídké a mdlé cosi, než o pudíng. Hlavu měla obvázanou. Stále ji pobolívala, ale nejhorší měla za sebou. Doktoři říkali, že jí nic nehrozí, ale pro jistotu si ji tu nechají dva týdny na pozorování.

Náhle se otevřely dveře a zrudlá Sweet k nim vrhla pohled.

„Groome! Funkie! Giuseppe! Jak ráda vás vidím, kamarádi!“ Sweet samým štěstím zazářily oči.

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

„Také tě rádi vidíme, Sweet,” usmála se mile Frankie. Ať se mezi nimi to dopoledne stalo cokoli, byla opravdu ráda, že je její kamarádka konečně při vědomí. Přesto se zarazila nad jménem, které Sweet vyslovila. „Giuseppe? Kdo to je? Koho tím myslíš?”

„Dyť toho... toho...” Ukazovala na gryfa. „Toho divnýho ptáka. Jak se mu jen říká?”

Was-ist-dastofi sledoval jak Sweet zmateně přebíhá pohledem z jednoho na druhého, jako by čekala na nějakou nápovědu.

„Gryf,” řekl tiše.

Gloomy začal tušit velké problémy. „Sweet, pamatuješ si prosím tě na ten sešit včera? Jak jsem ti ho půjčil?” Tušil její odpověď.

„Sešit? Počkat, počkat, sešit...” Sweet dumala, kopýtkem si mnula bradu. ““o, pamatuji si sešit, ale to nebylo včera. To už je tak měsíc zpátky. Potřebovala jsem si doplnit poznámky o Křišťálovém království. Co s ním?” Podívala se na Gloomyho.

Gloomy vytréštil oči. „Víš, jaké je dneska datum, prosím tě?”

„Ehm, ne?” Nechápala, proč se jí zrovna ptá na datum.

„Je dvacátého druhého ledna, má milá,” oznámila jí se zděšenýma očima Frankie. „Vzpomínáš? Tenhle týden máme závěrečky.”

„Počkat? Už tenhle týden? Ale, vždyť... to není pravda! Závěrečky jsou až za půl roku! Jak můžou být závěrečky a já o tom nevím? Vždyť...” Kopýtkem přejela obvazy na hlavě. „Je to tím, že jo? Něco se mi stalo a já si teď nic nepamatuji? Co jsem zapomněla?! Co se stalo?!” křičela hystericky.

Sestřička rychle napochodovala do místnosti a aniž by jim dala možnost se nějak hájit, všechny zdravé poníky a gryfony vyhnala ven na chodbu. Pak se začala starat o hysterickou pegasku.

Gloomy těžce dýchal. Zatmělo se mu před očima. „Tohle není možné... tohle se nemohlo stát. Vždycky jí to tak myslelo a všechno si pamatovala. Hlavně ty trapné věci jako že jsem se jako malý počůrával... a teď tohle?” Podíval se na své kamarády. „Nevím co budeme dělat.”

„Také ne. Nanejvýš doufat, že si zase brzy vzpomene a všechno se vrátí do normálu? Že bude zase tou Sweet, kterou si všichni pamatujeme.” Frankie polkla slzy. „Mám strach. Ale

Literární mafie, aneb jak to všechno začalo

stále mám víru, že bude v pořádku. Je to vše, co teď, v téhle situaci, když nás sestra vyhazuje z pokoje, můžeme dělat.”

„Budeme sa ní chodit a všechno co se talo jí fyprávět. S dětství si taky nic nepamatuju, ale s fiprávení mi připadá, jako bych to sám prošil. Ikdyš si nefspomene, tak ten půl rok šifota pro ní sachráníme.”

Gloomy přikývl. „Uděláme co bude v našich silách, aby se rozpomněla. Kopyto na to,” natáhl před sebe kopyto a všichni se přidali.

„Tak, čeká nás ještě hodně práce, takže bychom se na to měli připravit.” Usmál se už o něco více uvolněně. „Hodně práce”.

Chilli Sweet se mezitím ve svém pokoji držela za hlavu a tiše vzlykala.